

af Læso, hvorimod der først vil kunne være Tale om at anlægge en Redningsstation paa Nordvestkysten, naar det Project, hvorom der i længere Tid har været Tale, nemlig at indrette en Havn der, er blevet til Virkelighed. Det er nemlig saa, at Kysten paa Læso strækker sig langt og sladt ud i Havet, saaledes at de Skibbrud, der maatte indtræffe baade paa Sydost-, Sydvest- og Sydsiden, ikke i en saadan Afstand fra Kysten, at man ikke let vil kunne komme til Hjælp med Baade. Det har imidlertid mindre Betænktheds ikke at indrette en Station der, fordi disse Skibbrud deels i og for sig ere sjældnere og deels ikke let vilde være forbundne med Livsfare. Skjøndt nu Naturforholdene ere de samme paa Nordvestkysten, forsaavidt nemlig Revlerne ogsaa der strække sig meget langt ud i Havet, er der dog den Bessaffenhed ved de Skibbrud, som foregaae paa dette Sted, at de ere forbundne med Livsfare for Besætningerne, og man har derfor ladet det være sig magtpaaliggende at søge at komme til at anlægge en Station her. Da man imidlertid ikke kan komme de Skibbrudne til Hjælp i Nødbaade, idet disse ere for lette til at kunne føre Seil, hvilket maa ansees for nødvendigt, og Baadene paa den anden Side maae være saa lette, at de kunne trækkes paa Land, har man været nødsaget til at opsætte Forslaget om en Redningsstation paa dette Sted, indtil en Havn er bleven anlagt. Det Forslag, som herved forelægges, angaaer altsaa Oprettelsen af en Station i Nærheden af Østerby, der skal forsynes deels med Raketapparat og deels med Baad, idet den ene Side af den Dvunt, hvorpaa den vil komme til at ligge, tilstedes Anvendelsen af Raketter, hvorimod Stationen med Hensyn til den østlige Side kun kan antages at være til nogen Nytte, naar den forsynes med Baad. Udgifterne vilde andrage 3500 Rd. een Gang for alle og 550 Rd. i aarlig Udgift.

Formanden: Exemplarer af de forelagte Lovforslag skulle blive omdeelte.

Denne sidste Sag paa Dagsorden var:

Indenrigsministeren forelægger: Forslag til Lov indeholdende nogle nærmere Bestemmelser om Bortforpagtning af Bøndergaard.

Indenrigsministeren: Den Brug, der i det sidste Decennium er gjort af den ved Forordningen af 15te Juni 1792 § 11 indrømmede Ret til Bortforpagtning af Bøndergaard paa længere Aaremaal, er uden Tvivl ikke skredet lidet ud over den Forudsætning, under hvilken Forordningen blev givet. Naar imidlertid Lovgivningen saa at sige har ladet hele Forholdet skjotte sig selv indtil den sidste Tid, tor Grunden dertil søges i, at der ikke har været nogen stor Anvendelse derfor; men som sagt efterat Bortforpagtningerne ere blevne saa hyppige, at det seer ud, som om de næsten skulde fortrænge Fæstevæsenet, er det vistnok paa Tiden, at man søger nærmere at regulere dette Forhold. Det var i Kraft af denne Betragtning, at der allerede ifjor blev forelagt et Forslag til at regulere dette Forhold nærmere, og navnlig regulere den eneste Lovbestemmelse, man havde derom i den nævnte Forordning, som gik ud paa, at det skulde være en Forpagtning paa længere Aaremaal. Erfaringen havde nemlig vist, at man deels igjennem Contractens Indhold og deels igjennem de Banskelligheder, som et saadant længere Aaremaal fører med sig, kunde komme til ifstedetfor Forpagtninger paa 50 Aar at faae dem paa meget kortere Tid, navnlig paa et Tidsrum, der ikke var længere end almindelige Forpagtninger paa een Rotation eller to. Loven af 25de Juni 1870 søgte at ordne dette Forhold, men der har som sagt været Anledning til at tage under Overvejelse, om det overhovedet kunde ansees for forvarligt efter den Brug, der er gjort af disse Forpagtninger, saa at sige, at lade Loven vedblive ligefrem at holde en Bet aaben, ad hvilken Jorddrotten var istand til at sætte sig ud over hele Fæstelovgivningens Aand og dens Bydende. Det er Hensigten med nærværende Lovforslag at gjøre de for Fæsteindretningen gjældende Bestemmelser anvendelige ogsaa paa Forpagtninger paa 50 Aar, forsaavidt de ifølge Forpagt-